

Вѣстникътъ излиза дваждъ: на 1 и 20 а притурката, — еднѣждъ: на 10 число всѣки мѣсець
ДИРЕКТОРКА: ТЕОДОРА Г. ЦОЕВА.

Н. Ц. В. Княгиня Мария Луиза.

Българската Господарка е родена въ Римъ на 17-Януарий 1870 година. Наслѣдила благороднитѣ качества на родителитѣ си. Тя, още въ крѣтката си дѣтска възраст, проявява прѣбрасни умствени дарования и нѣжно благородно сърдце.

Когато настѣпва възрастта за наука, младата княгиня, съ извънредна жажда, се прѣдава на уроцитѣ и очудва възпитателитѣ си съ бързото и легко схващане материала. Природнитѣ дарби даватъ бързъ потикъ на успѣха, улесняватъ дѣлото на учителитѣ и виждаме Нейно Царско Височество, сравнително въ единъ много краткъ периодъ, да усвоява туй, което е необходимо за общото образуване на една особа отъ Нейно положение и родъ.

Рѣдовното учение се свършва въ много ран-

ни години, по жаждата за знание остава недовлетворена. Младата Княгиня лакомо се залавя за самообразованието, за да попълни все-

странно развитието си: подъ ръководството на високо образования си родителъ, Тя, прочита разни полезни и поучителни съчинения, запознава се основателно съ богатата Европейска литература. Родителитѣ, възпитателитѣ и ближнитѣ често идвали въ очудване отъ извънредната любознателностъ и прѣголъмната любовъ къмъ прочитането, тъй силно развити у царственната ученичка. Често бивало така, че когато другитѣ дѣца, Нейни връстници, се прѣдавали на веселба и шумни дѣтински игри, Тя, съ книга въ ръцѣ, уединено въ нѣкоя стая, жедно поглѣщала новитѣ за ней-

ния умъ мисли и чувства, на старателно отбранитѣ писатели.

Нейно Царско Височество е била на дванадесет години, когато ѝ постигнало тѣжкото нещастие — смъртта на Любимата ѝ майка. Поразена отъ тая незамѣнима загуба, милостивото ѝ сърдце се прѣпълва съ дълбоки скърби. Тя се потръсва до дъното на горѣщо любящата си душа и се опомнюва чакъ слѣдъ нѣколко дена, благодарение на бащинитѣ утѣшения и ласки, които замѣстватъ изгубенитѣ за винаги майчини милвания. Прочита и науката заличаватъ сърдечнитѣ рани, и ближнитѣ съ радостъ глѣдатъ младата Княгиня отново да поврѣща прѣдишната си веселостъ, да дава живостъ и развлечения на бащиния домъ, гдѣто Тя била центра, около който всекога царувало щастие и радости.

Честитѣ пѣтувания, въ които августѣйшата Княгиня придружавала родителитѣ си, довършватъ дѣлото на образованието и развитието. Франция, Испания, Швейцария, Германия и Италия не веднажъ сѫ посѣщавани отъ Нейно Царско Височество, и Тя запозната отъ малка съ езикитѣ на тѣзи страни, допълва знанията си по историята, литературата, искусства и живота на народитѣ, посредъ които случая ѝ давалъ възможностъ да живѣй. Искусствата сѫ били друга любима тема на заниманията на Господарката, и Ти съ ревностъ се е прѣдавала на тѣхъ, до самото си омѣжване.

Не ще и дума, че тѣзи благоприятни условия на живота, придружени съ рѣдкитѣ природни дарби, приготвятъ на България неогнѣнна Господарка.

На Българския народъ надигло щастieto да се ползува отъ просвѣтителитѣ и рѣдни качества на благородното сърдце, съ което Нейно Царско Височество се отличава. Туй сърдце наврѣдъ е оставило благодарни споминувания за себе си. И сега още бѣднитѣ и нещастнитѣ отъ онези мѣста, които Княгинята Мария — Луиза е посѣщавала, не забравятъ «онова царско дѣте», което всекогашъ се притичаше на помощ на страдалцитѣ и злощастнитѣ, като имъ помагаше, било при срѣща съ тѣхъ, било въ бѣднитѣ имъ жилища.

Не напрасни бѣхъ радоститѣ на Българския народъ, съ които се посрѣщахъ за пръвъ пѣтъ Българската Господарка, въ новото си отечество. Надѣждитѣ на българина се оправдаватъ: всеки-дневно близкитѣ до Господарката лица виждатъ растящата Нейна любовъ къмъ подданицитѣ ѝ, Нейнитѣ великодушни дѣла и постиж-

ки, съ които. Тя тѣй щедро обси́пва новото си отечество.

(Изъ к. на Соф. п. ком.)

Учената ли или неучената?

Нис, ако да не бѣхме изучили добръ въпроса, който възбужда това питанье, то бихме отговорили: мъжътъ въобще прѣдпочита неучената и пѣргавата жена и никакъ не се интересува за това, дали тя е добръ морално и духовно просвѣтена, защото той я счита като единъ прѣдметъ, който ще му достави наслаждени, и забавления

Но това наше мнѣние дали е право? За по-справедливо може да се счита слѣдующото: «мъжътъ, като е егонистъ, (т. е. себелюбивъ), и не наситимъ, иска да има една жена хубава, пѣргава, но сжщеврѣменно и неучена и непросвѣтена, за да може да се располага съ имуществото ѝ, както той пожелае и за да може богато да се наслаждава отъ нея.

Мъжътъ, който е грамотенъ, ученъ и все се занимава съ важни и сериозни знания и дѣла, не приема да го сравняватъ съ другитѣ мъже, а повече съ жената, която той я счита като по-долно сжщество и като прѣдметъ, съ който може да се располага както си ще. Такъвъ мъжъ прѣдпочита една жена, каквато я описахме по-горѣ, която му правя за разни забавителни работи, за цвѣтата си, за птичкитѣ, за расходкитѣ; която да е винаги весела, радостна; която да търси все забавления, развлечения и др. под. тѣй като, ако и жената е сериозна, то работата ще излѣзе много едностранчива и дотегчителна, догдѣто той се нуждае отъ одихъ и почивка.

Дѣйствително духовната работа уморява човѣка, та за туй и най-мѣдритѣ мъже много се забавляватъ, когато съпружитѣ имъ разправятъ разни нелѣпости и глупави мисли. А защо това? ще запита нѣкой; добриятъ мъжъ, ще добави тя, трѣба само тогава да се радва и да се задоволява, когато слуша отъ устата на съпругатата си мѣдри и разумни думи. Да, това е така, но мъжътъ така не се удовлетворява, защото той, като счита себе си по-горенъ отъ жената, не иска да я счита като такъво сжщество, което само може да се поддържа и сжществуватъ, но като слабо отражение на самото себе си. Въ такъвъ случай мъжътъ е слѣнцето, което освѣтлява и стоплюва всичко, което се намира подъ него, като благоволява при това да отражава малко отъ свѣтлината си и върху съпругата си.

Съ една рѣчь, мѣдриятъ мъжъ изисква отъ жената това, което изисква и отъ дѣтенцето, т. е. засмивката, радостта, неопитността, а не съгрудничество въ духовнитѣ му и обществени занимания. Той като силенъ прѣдпочита слабата; като строгъ и сериозенъ — лекоумната и кокетливата; като дълбокомислецъ и вещь учитель — бистъръ, необработенъ и своенравенъ разумъ. Така той прѣкарва животъ, пълненъ съ щастие, което се осигурява и чрѣзъ принесената отъ жената зестра,

за която той много повече се интересува.

Това обстоятелство, гдѣто една необразована жена, ошастливява мъжа си, е най-рѣдко явление, а най-повече такъвата жена разваля сѣмейното щастие и прави мъжа смѣшенъ вискателенъ.

Впрочемъ, въпрѣки всичкитѣ явни доказателства, повечето мъже считатъ всѣка грамотна, и мъдра, и разумна жена като схоластично, тѣпо същество. За щастие, обаче, както е извѣстно, въ нашия вѣкъ схоластичността (тѣпоглавието, причинено отъ повърхностно учение) вече се е изгубила, като се замѣсти съ дѣйствително морално и духовно развитие.

Добрѣ образована и възпитана жена, разбира че никога нѣма да посрѣща начумерена мъжа си, който се връща въ къщи, слѣдъ като е работилъ по цѣль день или въ дюгения си, или въ Бурсата, или въ Банката, или въ казармата, или въ Камарата, и пр. като държи кодекс или други литературни и политически списания. Не, това тя нѣма да го прави, но своевременно ще приготви храна, ще нареди трапезата, та когато дойде мъжътъ ѝ, да намѣри всичко най-добъръ и правилно наредено. Тя знае при това, какъ да се отнася къмъ него и какъ да го забавлява; знае да говори по-приятно за чедата, за птичкитѣ и за цвѣтята. Най-послѣ знае да мълчи когато това е нужно, а това, е най-скъпоцѣнната ѝ добродѣтелъ, защото *«чи женитѣ мълчието прилича»* казватъ старитѣ мъдреци.

Е. М.

Какъ може да се подържа домашната индустрия?

Домашната индустрия ще може да се подържа най-добъръ, когато всѣка българка заедно съ дѣцата си почне да се облича съ материя изработена на фабрика или на ръка въ страната ни. Надѣвамъ се, че туй може най-лесно да се приспособи, ако търговцитѣ на подобни материи бждатъ по-умѣрени въ цѣнитѣ. Освѣнъ туй и фабрицитѣ да изработватъ тънки платове за лѣтно врѣме.

На чиновницитѣ и ученичкитѣ прѣдписахъ вече да се обличатъ, първитѣ въ шаекъ, а вторитѣ скромно и еднообразно. Прѣдписание не трѣбва да чака и жената, българската майка, а сама да се свѣсти за това економично облекло. Тя е главната виновница на раскошнитѣ европейски материи за облѣкло. Мажетѣ ще си купятъ или ушиватъ въ годината най-много дваката дрѣхы: лѣтни и зимни. А нѣкой отъ женитѣ за всѣкой сезонъ ще си ушиватъ най-малко по единъ фустанъ (рокля), освѣнъ балнитѣ, вечернитѣ, приемнитѣ и визитнитѣ, като не забрави и дѣцата, на които лицата се не виждатъ отъ нависнати по тѣхъ модни капи, капели, мушони, капишони, нагрждници и пр. и пр.

Необходимитѣ горѣказани облѣкла могатъ да се правятъ и отъ българска материя. Зимнитѣ дрѣхы — отъ по-тънакъ шаекъ или дамско сукно; лѣтнитѣ отъ най-тънакъ шаекъ; може и отъ бѣло или боядисано съ постоянна боя платно. Такива платове могатъ да

се работятъ въ извѣстнитѣ градове: Вратца, Берковица, Плѣвенъ, Руссе и другадѣ.

Горѣпсменатитѣ платове, щомъ започнатъ да се търсятъ, българската работница ще се стрѣми да работи, като знае, че изработеното отъ неѣ ще се продаде.

Какъ едно врѣме се надпрѣварвахъ, когато търсѣхъ шаецитѣ, коя по-добъръ шаекъ да искара? Тогава се намирахъ и жени прѣдприемачки, които купувахъ вълна и ѣз раздавахъ на по-сиромаситѣ да работятъ. Надпрѣварвахъ се, коя по-напрѣдъ да искара опрѣдѣленното количество лакми шаекъ. Сега всѣко дрѣме и спи. Бѣдната жена ла слугува не приема. Мажетъ, ако сполучи да намѣри мѣсто за слуга или расилень итѣдѣ, жената става вече госпожа, трѣбва ѣ и слугиня за дѣте. Нима сама ще го носи по пѣтя? А че живѣе въ зимника на нѣкое учрѣждение хичъ не иска и да знае че си е оставила хубавата къщица, която всѣка сѣбота подновѣваше съ чистата мазилка; и като огрѣеше слѣнце да ти е драго и мило да глѣдашъ на домакинята и дѣцата зачервени и засмѣли, като ябълка по лицата. Сега щомъ нѣма полза отъ изработеното, което и нѣма кой да оцѣни, принудени сѣ да топятъ скъпоцѣнното си здравие по влажнитѣ здания; да си промѣняватъ хубавия редовенъ начинъ на живота, поради което днитѣ имъ ставатъ тежки и живота кратъкъ.

Извѣстно е, че потомството отъ такива родители не може да бжде здраво и чптаво.

За да се избѣгнатъ слѣдоущитѣ зли и да се подържае сами не трѣбва да поръчваме разни облѣкла отъ Парижъ, Виена, Берлинъ и пр. Както става почти всѣки сезонъ. Намѣсто отъ чуждитѣ градове можемъ да си заръчваме: лѣтни отъ Вратца, Берковица, Плѣвенъ и Руссе; зимни — отъ Габрово, Сливенъ и Самоковъ. Отъ тамъ и дамското сукно могатъ да се правятъ и пелерини, жакети за лѣтно, зимно и пролѣтно врѣме, намѣсто отъ гнилото европейско.

Освѣнъ таска и платното за лѣтно облѣкло имаме и ленъ отъ гърже, който се ражда въ нашето отечество.

Той, като се прѣчисти добъръ отъ пиздера, може тънко да се прѣде, поради, което отъ него ставатъ хладни чорапи за лѣтно врѣме. А платно съ памучна основа и лепенъ ватѣкъ става много здраво; за ризи, гащи, чершави и пр. а прѣдварително, ако се избѣли става чисто бѣло.

Облѣкло за по-богатитѣ може да се права отъ коприна съ вълна, памукъ или само отъ коприна. Съ подобни облѣкла ще се подържатъ и онѣ, които се занимаватъ съ хранене буби и садение черничевы дървета.

Всичко може да се направи и постигне, когато има съгласие постоянство и смирение!

Много похвално щѣше да бжде, ако нѣкои отъ нашитѣ по видни г-жи и г-ци се рѣшихъ да се облѣкнатъ на нѣкой балъ съ фустани отъ българско платно ушити, както онѣ отъ европейската материя и украсени съ плисежа (кордички) отъ същото платно намѣсто съ

дантели.

Подобни туалети (носпя) вѣрвамъ, че ще обрнатъ вниманието на беспристрастния печатъ, съ похвали за патриотическата постѣпка на економическата Българка. Това може да става за сега по пѣманіе единъ общъ народенъ костюмъ.

Сирин

М. Наумова

Нѣколко жертви отъ невѣспитанието на единъ чловѣкъ.

Макаръ че по тѣзи афера, за която искаме да съзираме читателскитѣ, може би единъ день ще има цѣлъ романъ и то много чудесенъ, пакъ намираме за неизлишно да съобщимъ, за слѣдствието отъ прочутото дѣло по шансонетката Анна Симонъ.

Както е извѣстно Рахманийския герой въ това дѣло, бившия Ритмистеръ Бойчевъ, слѣдъ като се е влѣкълъ по шантанитѣ и се свързалъ съ горѣпоменѣтата шансонетка, намѣрилъ за цѣлосъобразно, влаченъ отъ материялна аличностъ, да се вмѣкне като змия въ пазяха, въ домътъ на извѣстния софійски богаташъ Н. П. Икономъ Георги Забуновъ, който домъ се украсяваше отъ единственъ трандафилъ — момиче на име Еленка, родено въ богатство, порастнало въ изобиліе, възпитано и образовано, спорѣдъ положението, което заемеше въ общества. — То никъкъ не е предчувствувало грозната участъ, която го очакваше тъкмо на 20 год. възраст. Бойчевъ съ своитѣ ласкателства съумѣ да итѣпи невинното сѣрдце на добрата Еленка и тя неусѣтно бѣ завлѣчена въ океана на любовта, тамъ, гдѣто сѣдбата на хората е щастіе или смъртъ. Мнозина сж говорили на Еленка да не слуша Дѣчка, той не е добъръ човѣкъ, нѣ уви! имаше ли предъ ангелската душица на Еленка по-добъръ по-благороденъ и честенъ отъ нейния Дѣчка. ! . . . Вѣщахъ се.

Слѣдъ 2 — 3 мѣсечю щастіе, правосѣдието истръгна любимия Дѣчко отъ обятията на своята певѣта и го испрати тамъ гдѣто се подобава да лѣжи чловѣкоубиенъ. А Еленка, като тигъръ се хвърли на лѣво и надѣсно да избави, спорѣдъ нея невинния Бойчевъ, нѣ предъ фактитѣ на чловѣкъубийството не може да има никаква милость. Цѣлия свѣтъ го осѣди, правосѣдието издаде смъртна присѣда, само любовта на Еленка викаше: «Дѣчко е невиненъ», нѣ слѣдъ година и горката Еленка бѣ принудена да се убѣди, че нейния Дѣчко дѣйствително билъ чловѣкоубиенъ и той скоро ще отиде при жертвата си. Можете ли тая невинна и Ангелска душица на Еленка да прѣживѣе това цѣщо? Не! Когато разбойника, убиеца и развратника най-много трепери за живота си, тогава невинната душа остава чисто и неисквернено тѣло и се възнася на Небѣто тамъ да има миръ и спокойствие, тамъ гдѣто нѣма Дѣчковци и скѣрби! Тѣкмо на годишнината отъ свадбата на нещастната Еленка, въ свѣта Недѣля, когато християнския свѣтъ отправеше молитви и благодарности къмъ всевишния, едно извънредно траурно шествіе съ покъртени Баща и Майка испращаше Еленка къмъ

вѣчното ѣ жилище! . . . цѣлата столица оплакваше тая невинна жертва на любовта!

Скоро тя ще види причинителя за нейното тѣй рано загиваніе.

А. Р.

Истинска история.

Имаше нѣкога единъ знаменитъ писателъ, отъ ония, на които за всѣка статія се плаща сто и двѣста лева. Но той, докль да стане извѣстенъ, потърпѣ лишения, злощастия; неописуеми мъки. Щомъ сѣдбата му помогна малко, той веднага се ожени съ една млада мома, която любѣлъ откогато още е билъ бѣденъ и злочестенъ. Той слѣдъ врѣме вече станѣ баща на едно най-хубаво момиченце, което той наричаше «хубаво цвѣтенце на любовното му гнѣздо.» Съ думитѣ любовно гнѣздо той разбираше най-красивата и най-привлѣкателната си къщица, обградена отвсѣждѣ съ една градина. Тие три щастливи сѣщества живѣяли тамъ задъ гѣстия листокъ на дървесата за да не ги урочаса злото око, което винаги нанася пакости. Но за зла честъ, ние, колкото и да се криемъ все пакъ не можемъ да избѣгнемъ поразителното влияние на черния и злия дяволъ. Той е винаги начумеренъ, дивъ, и все очаква сгодния моментъ, за да се отмѣсти, противъ оние, които не сж искали да го намѣсѣтъ въ своитѣ дѣла: тоя демонъ е немилостивъ, бие, сѣче, коли беспрѣстѣпно и безъ милость. Той не се задоволява само да наранява просто, но търси сѣрднето, за да го рѣгне съ отровната си отръсва.

Една есенна вечеръ, прочее, туй щастливо сѣмейство, седѣше на балкона и пиеше чая си; оттукъ зрѣлището бѣ най-очарователно. Славейтъ чурулукѣе вечерната си пѣсенъ, а клопоченіето на близката рѣчка, мумоленіето на листата, всичко това придаваше на природата една хубава привлѣкателностъ; съ една рѣчь казано, природата празнуваше, а поетѣтъ се наслаждаваше, като седѣше приреброто на своята многолюбима съпруга, въ обиянето на която лѣгаше русокосото и ангелообразно малко момиченце.

Ненадѣйно славейтъ прѣкъснѣ пѣсенъта си и вспѣката медолия на природата исчезнѣ. Облаци покриватъ хоризонта и единъ силенъ вѣтрър откѣртва нѣжнитѣ клонове на дървесата, защото черния демонъ, като проишалъ тъмнината на пропастьта, дѣто изработва своитѣ стрѣли, бѣрза да се яви за да распрѣсне навсѣду злочестіето, което той слага на балкона. Крото-стѣта на отрочето не му угоди, нито вѣрата и прѣдан-ностѣта на майката. Той много се наскѣрби, задѣто се намираше тамъ щастливъ съпругъ, отъ когото зависѣше щастіето на цѣлото сѣмейство. Безъ него — съпругата поразена, дѣщерята обесчестена. Бащата се зачу-ди отъ туй опасно промѣненіе на природата и прѣднѣ още да свари да отрѣзвѣиѣ, почувствува като не една желѣзна рѣка залѣгаше гърдитѣ му. — Ахъ, каза той, азъ страдамъ, боли ма . . . и едно страшно кашле-ніе, придружено ужасни болки бѣхъ съ послѣднитѣ му думи. . . .

Шестъ мѣсеци изминѣхъ отъ туй произшествие, а злочестий баща съ блѣдно лице, съ трескавъ погледъ и съ коса побѣлѣна броеше съ агония минутитѣ, що минувахъ. Пенадѣйно вратата се отвори и слѣзе докторътъ съ черната си дрѣха и тоягата си. Болния се засмѣ иронически. — какъ се усѣщате днесъ попита докторътъ болния; вие безсѣмѣйно сте по-добрѣ.

Болния се изсмѣ страшно. — Слушай, докторе, каза. Азъ умирамъ вече охтичавъ, сир. като травята но не помѣжъ въ кое дѣйствиѣ. Но вие вмѣсто да издигнете, като докторътъ на сцената, погледа си къмъ покрива и да кажете *«свършило, аконити се зопочилъ»*, вие казвате *«Вие сте по-добри»*. Азъ, докторе, не съмъ дѣте, но мѣжъ; и виждамъ съ жалостъ, че агонията ми продължава по-нататъкъ отъ нужното, при всичко че венчикитѣ Ви лѣкове се измиватъ тоя прозорецъ.

Слушайте ми и разберѣте ма; отъ деня, отъ когато вие съ погледа си исказахте присѣдата ми и отъ когато ме по-свѣтвахте да отидѣ въ една по-южна страна, оттогива азъ се рѣшихъ да умрѣ часъ по-скоро, защото вжтрѣ въ куфара си имамъ още малко пари, чрѣзъ които живѣемъ. Ако животътъ ми се продължи още една до двѣ години чрѣзъ лѣкарства и пжтешествия, тогива тие злочести сжщества ще умрѣтъ, защото ще останѣтъ безъ хлѣбъ и безъ покривъ. Любимата ми съпруга и еднородното ми чедо ще просѣтъ милостиня, защото нито едната, нито другата могатъ спечели една стотинка. Може би нѣкой отъ приятелитѣ ми — актьори ще посвѣтѣва дъщеря ми да стане актьорка . . . но тогива уви! . . . но ето, докторе, че тя не трѣба да стане такъва, за туй, оставѣте ма спокойно да умрѣ като знаѣжъ, че себелюбието ми ще причини моралната смрътъ на любимитѣ ми сжщества.

Тая истинска история раскажете господинъ, докторе, на оние бащи, които не знаѣтъ че щастieto се послѣдва винаги отъ злосъщастieto; които още не намислихъ като мене да снабдѣтъ чедата и съ оние оржжия, чрѣзъ които безстрашно могатъ да посрѣщатъ злосъщастieto, като ѣ съпротивоставятъ спасителната и благодѣтелната работа.

Мария Пенева.

Разни.

Едно радостно явление. Отъ нѣколко врѣме насамъ въ града ни между женитѣ се забѣлѣзва една особенна любовъ къмъ развиване и просвѣщенieto. Въ салона на женското дружество «Саморазвитие» се държатъ бѣседы по разнитѣ въпроси, имѣющи значение особено за жената. Отбрана публика отъ г-жи и г-ци пълни всѣка недѣля слѣдъ църквата салона на горѣпомѣнатото дружество и съ особено внимание се слушатъ бѣседитѣ. Тая постѣпка на Варненскитѣ гражданки е за подражение и отъ другитѣ, а дружествата „Саморазвитие» заслужа похвала, за гдѣто е взело инициативата да урѣди този толкова ползотворенъ салонъ за умственото развитие на жената.

Сжщо въ града ни е основано друго още едно женско дружество — «религиозно». Това ново дружество има за цѣль подигането и развиване религията меж-

ду женското общество. Членкитѣ на дружеството се събиратъ и имъ се развива разни религиозни въпроси или имъ се развива евангелието и пр.

Балъ. Научаваме се че на вторий день на Великденския празникъ, дружеството «Саморазвитие» щѣло да даде балъ съ котилйонъ въ помѣщенieto на сладкарницата «златна пчела», за полза на дружеството. Надѣваме се, че всѣки Варненски гражданинъ щѣма да сжжип лептатата си, когато е за подобна цѣль.

Какъ е направила комисията. Комисията назначена за прѣгледѣние смѣткитѣ на женското дружество «Майка», най-сетѣ е свършила мисията и е прѣдставила протокола си. Както се научаваме, протоколъ не показвалъ работитѣ така чисти и върни както г-жа Дръ Желѣзкова заявила прѣдъ събранието на дружеството и въ вѣстникъ «Народна защита». Сега разбираме защо не видѣхме въ никой вѣстникъ обнародвана равностѣтката. Ще се повѣримъ къмъ този толкова, особено сега, важенъ и ясенъ вече въпросъ.

Ново настоятелство. Дружеството «Майка» избра ново настоятелство. Прѣдсѣдателка се избра г-жа Бжжрджиева, подпрѣдсѣдателка г-жа Драсова, дѣловодителка г-жа Е. Коларова. Избраннитѣ лица сж твърдѣ сполучливи и ние се надѣваме, че новото настоятелство ще умѣе какъ да се отнася съ членкитѣ въобще и какъ да рѣшава въпроситѣ за да може да подигне дружеството пакъ на висотата на положението си, отъ която паднѣ. Ние знаемъ, че новата прѣдсѣдателка г-жа Бжжрджиева е една отъ най-интелигентнитѣ и дѣятелни жени въ Варна и за това избиранieto ѣ прѣдсѣдателка въ този именно случай е много сполучливо а тя ще умѣе да оправдае довѣрието на членкитѣ. При това въ събранията нѣма да покани само едниѣ лица, които иска а другитѣ, които не идѣтъ на нейна смѣтка, да не се канѣтъ, както се правѣше до сега. На новото настоятелство желаемъ успѣхъ въ дѣлото, дѣятелность и любовь.

Великденски разказъ.

Отъ Марка-Вовчка.

Прѣведе отъ руски Юрд. Кабакчиева.

Анна Федоровна Журбовска бѣше отлична домакиня; речи, чудеса показваше; напр. тя правеше толкова хубаво единъ разноцвѣтенъ, перенъ кремъ, щото всички ѣ завиждаха и се чудяха. Какъ се помжчехъ другитѣ домакини да направѣтъ такъвъ кремъ, — но никоя не сполучи. Вѣрвайте, не вѣрвайте, но една госпожа (и то богата госпожа, искаше даже да ожени си на си за дъщерята на Анна Федоровна, само и само да испита тая тайна. Но Анна Федоровна бѣше всѣкога на шръкъ за тия нѣща, а поменатата госпожа бѣше изтѣрпѣлива, прибързала, дръзнала; Анна Федоровна дъщеря си не дала, а тайната си не искажала.

Никой не даваше такива обѣди, никой не правеше такива баници за именнитѣ дни, като Анна Федоровна. Кой не помни, когато дъщеря ѣ стори осемнайсетъ години, каква баница опекоха за рождениия ѣ день!

... като я сложиха нея банина, та нѣкой даже се и исплашиха. Единъ гостъ, (който разбираше отъ тия работи), стана и съ ржѣтъ кръстосани на гърдите каза: че какво правете съ насъ, Анна Федоровна? гледамъ носѣтъ на блюдатъ помислихъ, че генералски синъ носѣтъ.»

Но най-главната работа на ржѣтъ на Анна Федоровна — бѣха бабитѣ*) Ако да знаете нѣкой какви бѣха тия баби!

Анна Федоровна бѣше набожна и съ всички добра и милкава бабичка. Смѣхътъ ѝ бѣше припатецъ, гласътъ дрезгавъ, очитѣ добри, носението тръкалясто, а на ръстъ бѣше мжничка. Тя бѣше отдавна овдовѣла. Дъщеря си бѣше оженила за губернский, свѣтътникъ, послѣдната умрѣ на първата година слѣдъ оженването си; скоро слѣдъ нея умрѣ и мжът ѝ остана едно дѣте момиченце; Анна Федоровна го прибра при себе си. Внуцката ѝ бѣше хубаво дѣсетогодишно дѣвоиче добро ли, зло ли — това още никой не знаеше.

Много се кахъри Анна Федоровна за дъщеря си, много тжжи, догдѣ времето най-послѣ надви, като си замина кахърътъ, Анна Федоровна захвана да си живѣе щастливо и спокойно; всѣки я уважаваше и почиташе. Къщата ѝ бѣше пълна чаша. Въ стантѣ имаше толкова шкафове, комеди, сжиджци, че умътъ ти не стига какво е въ тѣхъ скритъ, съ какво сж напълнени! Ключове — ключове! като че отъ десетъ града. Който и да дойде въ тая къща, равнодушно не влѣзва: или ще се усмихне, или ще въздъхне. Биваше шото свѣщенникътъ, като дойде, все да говори: «това Анна Федоровна ви е дадено за благочестието ви. Вашата земя е обѣтованна; какви ниви и градини плодови, какви трѣви тлъсти.»

Анна Федоровна имаше племенникъ младъ, хубавъ и богатъ помѣщикъ. Той все дохождаше на разни коне. Ту на сини, ту на кестеневи, ту на врани, имаше даже и шарени коне. Казвахъ го тоя племенникъ Алексѣй Петровичъ. Той живѣеше близо до Анна Федоровна, двѣ версти имаше до чифликътъ му Саковка. Родителѣтъ му ги нѣмаше въ животѣ; нѣмаше ни сестри, ни братя, живѣеше самъ и често идваше при Анна Федоровна. Дойде ли колко сладко биваше ще пзиде, и колко овозки! Съ Варинска играе, на жулитарка, примѣнува се съ шапката и шалътъ на Анна Федоровна, пѣе, шегува се, — всѣкога ти е жално да го пуснешъ да си отиде.

Но той само между своитѣ биваше живъ и веселъ, а щомъ влѣзе чуждъ човѣкъ, ставаше плахъ. Колкото и да е хубаво облеченъ, все се оглежда и черви. Много обичаше гости, угощения, а да се запознава съ нови личности му бѣше все едно да го каратъ нося на гробища да ходи. Той самъ се признаваше на Анна Федоровна: думата ти не е на мѣстото си, леличке, догдѣ влѣзешъ, да се поклоннишъ и заприказвашъ! Ни да пиешъ, ни да ядешъ, нищо ти се нещъ; нищо кажи нѣма да ти учуди, да ти уплаши, ако и къщата да се събори!»

Анна Федоровна му дава надежда, не се безпокоп, де, всичко това е отъ младостта, то ще прѣмине,

(* баба, великденски куличъ.

— Тогава, лелике, азъ ще бжда най-щастливия човѣкъ на свѣта.

Заергена се Алексѣй Петровичъ; гледа Анна Федоровна, — мустаки си оставилъ.

— Защо си си оставилъ мустакитѣ, Алюша; го пита тя. Той се радва, че му забѣлѣжли мустакитѣ, само че не ще да си покаже радостта, а гледа нагорѣ и отговаря: «е, така.»

— Да ти кажа правото ти си по либавъ безъ мустаки, Алюша, обрѣсни ги! Не си воененъ, че да е необходимо да ги носишъ. Обрѣсни ги!

— Че какъ да ходъ безъ мустаки, леличке? На, азъ вече на ловъ съ пушка ходъ, на конъ ѣздиж

— Е, е, както искашъ, драгичъкъ, не се ядосвай. Всичко това ти да ли не го правимъ за нѣкоя мома; сегашнитѣ моми обичатъ всичко ново и необикновено.

— Право леличке, азъ те съмъ ги нарочно оставялъ!

— Приказвай си ти! Смѣе се Анна Федоровна. Азъ не виждамъ ново прѣстенче. Не, ти не си върти ржката, тамъ на втория прѣстъ, третето отдолу — то е ново! Я го покажи!

А Алексѣй Петровичъ имаше бесчетно множество прѣстени: колко имаше въ къщи скрити въ сжиджчето — всичкитѣ двацетъ и двѣ котийки бѣха пълни прѣпълнени, — а по ржѣтъ си колко носеше!

Всѣкакви прѣстенчета имаше той: и цвѣтчета и жмчеса, сърдчаца, и котви, и куфарчета и увитички Варинка вика: покажи, покажи прѣстенчето. Той не го показва, бѣга отъ нея, тя тича слѣдъ него. Захваща се вѣкъ, тичъ, дигне се врѣва, тичатъ и шумятъ, догдѣ огладиѣтъ.

Веднага Алексѣй Петровичъ се изгуби, нѣколко дена се не вѣстиява. Проважда Анна Петровна да види здравъ ли е — въ къщи го не намѣрили. Пзмина се нѣколко врѣме: доде, изсжхналъ, поблѣднѣлъ, ржката му ни едно прѣстенче нѣма, и сладко никакво нещъ и съ Варинка не му се сѣди. Питатъ, питатъ, какво му е, нищо не казва и пакъ дълго врѣме не се вѣстиява. Проважда Анна Федоровна повторно да се научи за здравieto му и пакъ го нѣма въ къщи. Журбовскитѣ слуги пзучили отъ Саковскитѣ, че Алексѣй Петровичъ почти, че въ къщи не се прибира, а живѣе въ Н-ската околия. И кочиашътъ ризказвалъ, че тѣ гостуватъ у една богата помѣщица че тя е вдовца, се е едра и смиренна госпожа; че къщата ѝ е каменна; че иматъ корета, файтонъ, хубави коне, само че кошашътъ имъ е много старъ, а ключницата много яка; тамъ младата госпожица е хубавица, и се расхожда тая госпожица вечеръ по аллеитѣ съ Алексѣя Петровичъ, но старата госпожа ги наблюдава отъ балкона, щомъ се позаприказватъ по дълго — тя ги повиква. Тая помѣщица се нарича Турченкова

«Да даде Богъ на Алюша щастие!» говорѣше Анна Федоровна, «а ний съ тебе, Варинке, ще си потропаме на свадбата.»

— Да но да е по-скоро свадбата, бабо! отговаряше Варинка.

— Богъ ще даде да дочакаме!

(Слѣдва).

Корреспонденция.

Г. Ив. Златева Джумалъ получили 7 л. за 97 год. Mlle I Hadjiela Issueni Roumanie получили 9 л. за 97 год. Невѣнка Щиркова Пивенъ получили 4 л. за 98 год. Рашель Перохаъ Пивенъ получили 3. 50. л. за 98 год. Ив. Костовъ Билорад. ст. уч. ф. получили 2. 75 ст. за 98 год. Никола Радевъ кондукторъ Свищовъ получили 7 л. за 98 год. С. И. Пискалевоцъ получили л. за 98 год. расписка испратихме чрезъ поч. П. А. К. Софинъ статья получили. Съ дртгот0 се съобразихме Е. А. и М. Я. Ридомиръ получ. 14 л. за 98 год. С. С. Д. Шуменъ Предложеніе Ви прѣкрасно и Ви благодаримъ за готовность, у насъ обаче много малко се подържатъ вѣстникитъ и вѣки издатель сдвамъ некаква разность си ако не се заборява. К. и М. Хр. Горгорова Мездра сара получили. Благодаримъ, Расписката Ви се испрати. А. С. Чол. Моздовъ получили 10. 50 ст. Благодаримъ П. К. С. село Чиръ получ. 7. л. за 97 год. Д. кап. С. В. Шуменъ получ. 7 л. Благодаримъ, С. Д. учителя Писово получ. 3. л. за 97 г.

За Знания

І Съ на стоящия брой почваме да даваме портретитъ на най-знаменитѣ жени поцѣлня свѣтъ заедно съ тѣхнитъ биографии и прѣгледъ върху тѣхната дѣятельность. Въ слѣдующитъ броеве ще бждятъ помѣстени портретитъ на К. Силва, Ж. Зан-

да, Г-жа de Seigné Ж. Адамъ. Р. Бонйоръ Г-жа Стаель. Г-жа de la Fayette, M Deraismes и пр. пр., слѣдъ които ще запознаемъ читателитъ си и съ всичкитъ най видни феминисти лѣже.

II. Като съобщаваме любезнитъ си читателки, че сме се распоредили, щото отъ нѣкои градове да се събержатъ абонаментитъ чрезъ Т. П. Станции, то умоляваме ги, щото да внесжтъ дълга си на раздавача при първо поискание срѣщу расписка отъ Дирекцията, понеже вѣстника ни като се патовари и съ пощенски марки, разпоскитъ ни се увеличижж, на нѣмаме възможностьта да чакаме. Отъ друга страна нѣкъ, рѣшили сме щото никому на вѣра да не испращаме вѣстника си, който и така толкова малко струва. Надѣваме се че нашитъ читателки ще побързатъ да се издѣлжжтъ и така да улеснатъ Дирекцията за да може тя да направи необходимитъ улучшения на вѣстника, и да излиза най-редовно този единственний женски органъ. Тази ни мѣрка за събирание абонаментитъ и неспрашание на вѣра не е отъ нѣмаине довѣрие, както ни се оплакватъ нѣкои отъ добритъ ни абонатки, а отъ необходимость.

ОТКРЫТА ПОДПИСКА НА 1898 ГОДЪ НА ЖУРНАЛЪ

XIV ГОДЪ ИЗДАНИЯ 1898 г.

Н О В Ъ

XIV ГОДЪ ИЗДАНИЯ 1898 г.

иллюстрированный двухнедельный вѣстникъ современной жизни, политики, литературы, науки, искусства и прикладныхъ знаний

ЗА 24 РУБЛЯ

безъ всякой доплаты за пересылку премій, подписчики «НОВИ» получаютъ въ 1898 году, съ доставкою за границу, слѣдующія шесть изданій :

1) ЖУРНАЛЪ Н О В Ъ 24 выпуска въ форматъ наибольшихъ европейскихъ иллюстрацій.	2) ОСОБЫЙ ИЛЛЮСТРИРОВАННЫЙ ОТДѢЛЪ МОЗАИКА (24 выпуска) составляющій какъ бы самостоятельный журналъ по прикладнымъ знаниямъ, вмѣщающій въ себя 16 рубрикъ	3) ЖУРНАЛЪ ЛИТЕРАТУРНЫЕ СЕМЕЙНЫЕ ВЕЧЕРА (Отдѣлъ для семейнаго чтенія) 12 семейныхъ книжекъ романовъ и повѣстей.
4) ВОСЕМЬ ПЕРЕПЛЕТЕННЫХЪ ТОМОВЪ полнаго собранія сочиненій П. И. МЕЛЬНИКОВА (АНДРЕЯ ПЕЧЕРСКАГО)	5) ЧЕТЫРЕ ПЕРЕПЛЕТЕННЫЕ ТОМА полнаго собранія сочиненій ВЛ. ИВ. ДАЛЯ (Казака Луганскаго)	6) ДВѢ РОСКОШНО ПЕРЕПЛЕТЕННЫЯ КНИГИ, формата in-folio, „ЖИВОПИСНОЙ РОССИИ“ посвященныя описанію МОСКВЫ и Москов. промышлен. обл.

ГОДОВАЯ ПОДПИСНАЯ ЦѢНА за всѣ вышеобъявленные изданія съ пересылкою за границу **24 РУБ.**

Согласно почтовымъ правиламъ за пересылку двухъ книгъ „Живописной Россіи“ уплачивается только до русской границы. Дальнейшая пересылка ихъ производится на счетъ подписчика, при чемъ плата за нес взимается на мѣстѣ назначенія, по иностранному почтовому тарифу, одновременно съ доставленіемъ книгъ. Разрочка платежа допускается, при чемъ при подпискѣ должно быть внесено не менѣе 6 руб.; остальные же деньги могутъ высылаться по усмотрѣнію подписчика ежемѣсячно, до уплаты всѣхъ 24 руб. При подпискѣ въ разрочку безплатныя преміи высылаются только по уплатѣ всей подписной суммы.

Къ свѣдѣнію гг. новыхъ подписчиковъ не получавшихъ «НОВИ» въ 1897 году.

Лица, не состоявшія подписчиками «НОВИ» въ 1897 году и не имѣющія еще первой половины СОЧИНЕНІЙ АНДРЕЯ ПЕЧЕРСКАГО и первой половины СОЧИНЕНІЙ В. И. ДАЛЯ, могутъ, подписываясь на «НОВЪ» въ 1898 году, получить первые шесть томовъ (т. е. томы 1 по 6) сочиненій А. Печерскаго и первые шесть томовъ (т. е. томы 1 по 6) сочиненій В. И. Дала, вмѣсто томовъ, выдаваемыхъ въ 1898 году прежнимъ подписчикамъ. Вторая же половина сочиненій, какъ А. Печерскаго,

такъ и В. И. Дала, будетъ выдана стимъ новымъ подписчикамъ въ 1899 году, въ чемъ редакция теперь же и принимаетъ передъ ними обязательство.

Новые подписчики на „НОВЪ“ 1898 года, т. е. лица, не бывшія подписчиками на журналъ въ минувшемъ 1897 г., при уплатѣ за 1898 г. 40 рублей, вмѣсто 24 руб., могутъ получить въ 1898 г.

всѣ 14 томовъ полнаго собранія сочиненій Андрея Печерскаго и всѣ 10 томовъ полнаго собранія сочиненій В. И. Дала,

а также и тѣ двѣ переплетенныя книги „Живописной Россіи“, которыя выдавались подписчикамъ въ 1897 году; значить, вмѣсто двухъ книгъ „Живописной Россіи“ они получаютъ четыре переплетенныя книги этого изданія, и, вмѣсто 12 томовъ сочиненій А. Печерскаго и В. И. Дала, 24 тома.

Отъ гг. болгарскихъ подписчиковъ, подписка на „НОВЪ“ принимается у г. Хр. М. Златоустова въ Бургасъ (Болгарія) и въ главной конторѣ періодическихъ изданій. Товарищества М. О. Вольфъ въ с. Петербургъ (Россія) Гостинный дворъ № 21.

Подробныя объявленія высылаются изъ С. Петербурга безплатно по первому требованію.

Важно

При всичко че бѣхме съобщили, че никому безъ прѣдплата нѣма да испращаме изданията си, обаче на нѣкои отъ добритѣ ни абонатки ние слѣдвахме да испращаме броеветѣ, като не се съмнявахме, че скоро ще се издължжѣтъ. И дѣйствително мнозина отъ тѣхъ се издължиха. Има обаче нѣкои още, които до сега не ни внесоха дълга си. Съобщаваме имъ прочее че вече нѣма да имъ испращаме броеветѣ, прѣди издължаванieto имъ.

Хубостъ безъ поврѣда.

Специалии за расхубавяване съединения,
приготвени отъ И. Алибранти
Химикъ — Аптекарь.

1. «Досикомонъ».

Бѣла течность противъ испаданъето на косата; за пестрѣбление на пършетѣ и най-бързо порасване на косата. — Цѣната на бутилката 3 лева 50 ст.

2. «Триандафилена роза.»

Розова течность за исчистване кожата на лицето, пѣтната и пѣпчицитѣ и за запазване лицето въ юношеската прѣсность. — Цѣна на бутилка 3 лева.

3. «Роза на кремъ».

Бѣла течность, имѣйще сящото съ триандафилена роза назначение съ разлика само, че дава на лицето бѣлъ цвѣтъ. — Цѣна на бутилка 3 лева.

4. «Хроматозинъ»

Бѣла течность за боядисване на косата, дава първия ѝ цвѣтъ безъ да поврѣди кожата. — Цѣна на бутилка 3 лева.

Н. В. Най-горѣщо се прѣпорѣчва отъ всички лични доктори въ Цариградъ. За всѣка порѣчка отъ 1—6 бутилки трѣбва да се прибави 80 ст. пощенски.

Главенъ депозитъ въ Варна у г-на Перинли Алибранти.

Съдържание:

И. Ц. В. Княгиня Мария Луиза. — Учената или неучената? — Какъ може да се поддържа домашната индустрия? — Петелски истории. — Разни — Великденски разказъ. — За значе. — Корреспонденция. — Обществени.

ЗАМѢНѢТЕ ДОЛНИТѢ СИ ДРѢХИ:

ФАНЕЛИ ПАНТАЛОНИ

СЪ ФРАНЦУЗКИЯ ХИГИЕНИЧЕНЪ ПЛАТЪ

ОТЪ ДОКТОРЪ РАЗЮРЕЛЪ

ТЪКАНИ СЪ ТУРФНА ВАТА

Единичко средство противъ ревматизмъ и настивание, антисептически и полъзвателни.

ЕДИНСТВЕНЪ ДЕПОЗИТЪ ВЪ ВАРНА
ВЪ МАНИФАКТУРНИЯ МАГАЗИНЪ

ХАДЖИМЕТРО ХРИСТОДУЛОВЪ & С^И

БИВША КЪЩА ПАНУШЪ ГЕОРГИЕВЪ & С^И
ОСНОВАНА НА 1838 ГОД.

Годишенъ абонаментъ:

за абон. въ Т.-П. станции — на списанието . . .	1. 3.—
— и списанието съ притурката . . .	" 5.50
Иза абон. на право въ Дирек. — на списанието . . .	" 4.—
на списанието съ притурката . . .	" 7.—
III за странство — на списанието . . .	" 5.—
— на списанието съ притурката . . .	" 9.—

Всичко, що се отнася до списанието или притурката испраща се съ адресъ: До Дирекцията на «Женския Свѣтъ» ул. Войниша № 122 — Варна.

Писма и платени не се приематъ.

Всѣкакви обявления, относящи се до госпожи и господа, приематъ се.

Правото на записъ въ Т. П. стан. се плаща отдѣлно отъ абон.